

1

‘Naar Luchthaven Londen Gatwick, alsjeblieft.’ Rose schoof haar rolkoffer naast de zwarte sedan en gaf de chauffeur haar handbagage.

Rillend sloeg ze haar wollen sjaal om haar nek. De februari-mist hing in de haven van de Londense Docklands. De bovenste verdiepingen van de kantoorgebouwen waren gehuld in een sombere grijze deken.

‘Bedankt voor de rit, Stan.’

Ze wierp nog een laatste blik op het glazen kantoorgebouw, waarop de naam van haar bank in blauwe letters op de gevel stond, en ging toen op de achterbank zitten. Ze had zich haar vertrek niet zo koel voorgesteld. Haar collega’s van de investeringsafdeling hadden nauwelijks van hun schermen opgekeken toen ze zich afmeldde. ‘Tijd is geld’ was het motto. Er moesten nieuwe ideeën worden ontwikkeld, nieuwe klanten worden geworven. Het zorgvuldig opbouwen en onderhouden van klantrelaties hoorde ook bij haar werk. Hoewel ze pas vier jaar op het hoofdkantoor van Barclays Bank in Londen werkte, had ze al een aanzienlijk klantenbestand opgebouwd, dat nu was overgenomen door haar collega Kevin MacDowell.

Ze drukte haar wang tegen de zachte wollen sjaal en glimlachte dromerig. De Schot, zoals iedereen hem bij de bank noemde sinds hij vier maanden geleden van het filiaal in Edinburgh naar Londen was overgeplaatst, had haar vanaf het eerste moment geïntregeerd met zijn ingetogen karak-

ter. Deze roodharige man met grijze ogen was geen knapperd, geen opschepper. Hij pochte niet over zijn diploma's. Dat vond ze leuk. Ze had zijn uitnodiging voor een etentje twee maanden geleden dus maar al te graag aangenomen. Er volgden nog meer afspraakjes, waarin Kevin en zij steeds closer werden. Bij de bank waren ze alleen collega's, maar privé waren ze sinds kort een stel. 'Ik kom je zo vaak bezoeken als mijn werk het toelaat, schat,' had hij gezegd, terwijl hij haar bij het afscheid de wollen sjaal met het tartanpatroon van zijn clan om haar nek sloeg en haar in zijn armen trok. Voor haar klonk het als een belofte voor een gezamenlijke toekomst.

'Mag ik vragen waar de reis naartoe gaat, Miss Brown?' Stan trok zijn pet recht en glimlachte naar haar in de achteruitkijkspiegel. 'Normaal gesproken bemoei ik me niet met kantoorroddels, maar ik hoorde in de kantine dat u een langdurig verlof neemt om bij te komen van de stress hier.' Hij stuurde de dikke Bentley behendig door de drukke spits. 'Dat zou ik wel kunnen begrijpen.'

Ze kreeg een bittere smaak in haar mond. Rose zocht in haar handtas naar de noodmedicatie. Zonder te kijken drukte ze een maagzuurremmer uit de strip en stopte die in haar mond. 'Een pauze, tja, zo zou je het ook kunnen noemen.'

Ze beet op de maagzuurremmer en slikte hem snel door. Te veel koffie, te veel overuren. Ze had de signalen van haar lichaam al te lang genegeerd. Het gevolg was vaak brandend maagzuur, een gebrek aan eetlust en slaapproblemen. Ze moest eindelijk beter voor zichzelf zorgen. Automatisch legde ze een hand op haar buik. 'Nee, even serieus. Ik vlieg naar Jersey om de laatste wens van onze moeder te vervullen. Ze heeft het hotel aan mijn twee zussen en mij nagelaten, op

voorwaarde dat ieder van ons het minstens drie maanden zelfstandig moet runnen. Pas na een jaar mogen we dan vrij over de erfenis beschikken.’ Ze wist eigenlijk niet waarom ze dit allemaal aan deze vriendelijke, oudere man vertelde. Maar de woorden stroomden gewoon uit haar. ‘Mijn zussen Lily en Jasmin hebben hun deel al met succes afgerond. Nu is het mijn beurt.’ Ze zuchtte zachtjes. ‘Ook al is het maar een klein pension met vijftien kamers, ik zie enorm op tegen deze taak. Boekhouding en zakelijke brieven, dat ligt me wel. Mijn huishoudelijke vaardigheden laten daarentegen te wensen over. Ik kan amper een dienblad met servies dragen zonder iets te laten vallen en mijn kookkunsten beperken zich tot toast en roerei. Ik heb wel geleerd hoe ik aandelen aan veeleisende zakelijke klanten moet verkopen, maar ik heb moeite met het verwennen van gasten.’

‘Heeft u dan geen personeel om u te helpen?’ vroeg de chauffeur.

‘Jawel. Een kamermeisje en een ontbijtkok. Toch blijft er nog genoeg werk voor mij over. Gelukkig hoef ik me momenteel maar om vier gasten te bekommeren. We zijn pas halverwege de maand weer volgeboekt.’ Zuchtend leunde ze achterover in de zachte lederen bekleding.

Met een ondeugende blik in zijn ogen had de vicevoorzitter haar zijn dienstauto aangeboden voor de rit naar het vliegveld.

‘Speel dan maar even hotelmanager, Rose, en regel je erfenis. Ik wil je over drie maanden weer achter je bureau zien zitten. In de race om de functie van afdelingshoofd sta je bij mij op de eerste plaats. Onthoud dat.’ Dat hij haar naar de lift had begeleid en haar zijn Bentley met chauffeur ter beschikking had gesteld, was voor zijn doen bijna een ridderlijke

daad. Maar ze bleef sceptisch. Drie maanden was een lange tijd in het bankwezen, waar de stemmingen van de baas net zo wisselvallig waren als de beurskoersen. Ze had maar al te vaak gezien hoe vervangbaar je in deze branche was. Vandaag nog de lieveling van de baas, morgen verbannen naar de tweede rij omdat je niet de gewenste resultaten behaalde.

‘In de winter komen er vast niet zoveel gasten naar Jersey,’ zei Stan, haar gedachten onderbrekend. ‘Mijn vrouw droomt al lang van een vakantie op de Kanaaleilanden. Is het weer daar echt zo aangenaam als men zegt?’ Hij draaide de M25 op en gaf gas. Ze werd zachtjes in haar stoel gedrukt.

Ze sloot haar ogen en dacht aan Jersey. Ze begon al uit te kijken naar haar lange verblijf. ‘Zodra je uit het vliegtuig stapt, voel je het verschil. De lucht is zuiverder, helderder. De hemel lijkt zich verder over het eiland uit te strekken. Misschien ben ik bevooroordeeld omdat het mijn thuis is, maar Jersey zou je betoveren. Hoge kliffen, prachtige stranden, charmante dorpjes en een eilandhoofdstad waar je lekker kunt slenteren en winkelen.’

‘Klinkt verleidelijk. Misschien moet ik er eens over nadenken,’ zei Stan.

Rose was niet meer te stoppen. ‘Kom op, doe het gewoon. De vlucht duurt nog geen uur. Als je wilt, reserveer ik een kamer voor je in ons kleine hotel.’ Verbaasd merkte ze dat ze, zodra ze het bankendistrict achter zich hadden gelaten, in de rol van hotelmanager was gekropen.

Stan krabde aan zijn nek. ‘Ik weet niet of we dat kunnen betalen. Op Jersey wonen toch alleen maar miljonairs.’

Lachend leunde Rose voorover en ze legde een hand op zijn arm. ‘Maak je geen zorgen. Op ons eiland zijn de mensen met een normaal inkomen nog steeds in de meerderheid.’

We hebben geen btw. Daarom kun je er heerlijk winkelen en is het eten ook goedkoper dan in Londen. Hou je van kreeft?’

Hij trok zijn neus op. ‘Liever fish-and-chips.’

‘Ook goed. Nergens anders krijg je verse vis en zelfgemaakte frietjes die zo lekker geserveerd worden als bij ons. Zelfs de kleinste pub hecht waarde aan topkwaliteit. Voor fish-and-chips betaal je daar niet meer dan zestien pond. Als je in ons Oude Kapiteinshuis verblijft, garandeer ik je een speciale prijs.’

Hij draaide zich even om en glimlachte naar haar. ‘Bedankt, dat is heel aardig van je. Misschien kom ik nog wel eens op je aanbod terug.’ Een halfuur later reed hij behendig om het luchthaventerrein heen en koos hij een minder drukke zijweg naar de vertrekhal. ‘Daar zijn we dan.’ Hij stapte plichtsgetrouw uit en hield de deur van de auto voor haar open.

Rose dacht er even over na om hem een fooi te geven. Maar zoals ze hem inschatte, zou hij dat als een belediging opvatten. In plaats daarvan gaf ze hem een visitekaartje van het Oude Kapiteinshuis. ‘Mijn aanbod staat nog steeds. Aarzel niet om me te bellen. In het voorjaar is ons huis erg in trek.’ Ze wachtte tot Stan de rolkoffer en haar handbagage uit de kofferbak had gehaald, nam afscheid van hem, maakte haar handbagage vast op de koffer en duwde die de vertrekhal in.

Om zes uur precies steeg de Airbus A320 op. Rose gaf haar stoel bij het raam aan een jonge vrouw die voor het eerst naar Jersey vloog en vol verwachting door een reisgids bladerde. ‘Bent u al eens op de Kanaaleilanden geweest?’

‘Ik ben een echte Jersiaanse.’ Rose glimlachte vriendelijk naar haar. ‘Mijn familie heeft een klein hotel in St. Aubin. Het Oude Kapiteinshuis. Waar verblijft u?’

‘Zullen we gewoon “je” zeggen? We zijn vast even oud. Ik ben vijfendertig.’ De jonge vrouw stak haar hand uit. ‘Ik heet Maya, en toevallig heeft het reisbureau mij het Oude Kapiteinshuis aangeraden.’

Ze vond de openhartige manier van haar buurvrouw leuk. ‘Rose, Rose Brown, ook vijfendertig,’ stelde ze zich voor. ‘Wat een toeval dat we naast elkaar zitten, Maya. Ik ga het hotel de komende drie maanden runnen.’

Langzaam maar zeker verdween de spanning van de afgelopen dagen. Alleen betrapte ze zichzelf er af en toe op dat ze stiekem de beurskoersen op haar telefoon checkte. Ze stopte hem snel in haar handtas en maakte een gezellig praatje met Maya. Toen de stewardess met de trolley naast haar stopte, bestelde ze een broodje zalm, en in plaats van de gebruikelijke koffie een kruidenthee. Als ze toch meer op haar gezondheid wilde letten, waarom zou ze daar dan niet meteen mee beginnen? Ze keek stiekem naar Maya, die een kop kleiner was dan zij. Haar kortgeknipte blonde haar accentueerde haar smalle gezicht. Ze zag er tenger en kwetsbaar uit. Rose hoorde dat de kantoormedewerkster na een stressvolle scheiding op Jersey wilde bijkomen.

‘Ik snap niet hoe ik het zo lang met die betweter heb uitgehouden. Zijn obsessie voor orde was echt dwangmatig. Hij was constant aan het opruimen. Als ik ook maar één tijdschrift op de keukentafel liet liggen, begon hij al te zeuren. Hij sorteerde zijn overhemden op kleur, streek zelfs zijn ondergoed en als klap op de vuurpijl stofzuigde hij elke avond het appartement. Zelfs in bed moest alles op zijn plek liggen,’ bekende Maya zachtjes. ‘Begrijp je?’

‘Ik kan het me heel levendig voorstellen.’ Gisteravond hadden Kevin en zij seks gehad op de bank. Op het werk was

hij beleefd en afstandelijk, maar zodra hij haar appartement in Stratford binnenkwam, veranderde hij in een fantasierijke minnaar. Ze schraapte haar keel en duwde het verlangen opzij toen het teken om de veiligheidsgordels weer vast te maken oplichtte en de stem van de gezagvoerder klonk.

‘Over een paar minuten landen we op Jersey. Op dit moment is het tien graden op het eiland. Er waait een zwakke zuidwestenwind. Mijn bemanning en ik wensen u een prettig verblijf.’

‘Dat noem ik nog eens een aardig welkom.’ Maya drukte haar neus tegen het raam. Met open mond staaarde ze naar de eilanden die onder hen verschenen. Rose strekte haar nek.

Ze was allang gestopt met tellen hoe vaak ze van Londen naar Jersey was gevlogen, maar het uitzicht op de eilanden fascineerde haar elke keer weer. De Kanaaleilanden lagen als druppels in het water. De piloot vloog in een wijde boog naar Jersey en begon aan de daling. Ze herkende de baai van St. Aubin met het voor de kust gelegen forteiland. De met kleurrijke lichtjes verlichte kustweg liep in een halve maan van de haven naar de hoofdstad van het eiland. ‘Daar boven het dorp ligt ons hotel. Een paar stappen door de tuin en je bent op de boulevard. Bij eb, zoals nu, kun je over het strand naar St. Helier lopen.’

‘O jeetje, wat een uitzicht.’ Maya kneep in Rose’s hand en snikte. ‘Lach niet als ik straks van ontroering ga huilen. Mijn eerste vakantie zonder een zeurende vriend. Wat ga ik hiervan genieten. Niemand die constant naar gebreken zoekt en klachtenbrieven schrijft.’ Ze stootte Rose aan met haar elleboog. ‘We hebben het de hele tijd over mij. Heb jij eigenlijk een relatie?’

‘Ik heb een vriend in Londen. We zijn nog niet zo lang

samen.’ Rose voelde een warm gevoel in haar buik toen ze aan Kevin dacht. ‘Hij komt me op Jersey bezoeken.’

Het vliegtuig landde met een dreun op de landingsbaan. Het raasde naar de hangar, remde schokkerig af en kwam tot stilstand in het zicht van het luchthavengebouw.

‘Het vliegveld is lekker overzichtelijk,’ merkte Maya blij op. ‘Voor mij was Gatwick een ramp. Al die mensen en al die gates.’

‘Ik geef ook de voorkeur aan onze bescheiden luchthaven. Hier hoeven we ons niet in een overvolle bus te proppen om daarna over het vliegveld door elkaar te worden geschud. We lopen naar de aankomsthal. De stress kun je gerust in het vliegtuig achterlaten. Bij ons verstrijken de uren anders. Wij Jersianen nemen de tijd. Tijd voor goede gesprekken, een kopje thee en lange wandelingen langs de zee.’ Rose hoopte vurig dat ze zelf ook een beetje tot rust zou komen en nam zich voor om alle gedachten aan de bank en haar klanten opzij te zetten. Vanaf nu stond het Oude Kapiteinshuis voor haar op één. En ze verheugde zich er nu op om haar zussen en neefje weer te zien.

Ze leidde Maya door het aankomstgebouw naar de bagageband. Nog geen tien minuten later hadden ze hun koffers. ‘Normaal gesproken neem ik de bus naar St. Aubin. Die stopt vlak voor de aankomsthal, maar vandaag trakteer ik ons op een taxi. Mijn zus Jasmin staat al klaar voor de wisseling van de wacht. Ze heeft de afgelopen drie maanden het hotel geleid.’ Rose liep doelbewust naar de taxistandplaats, toen iemand haar van achteren op de schouder tikte.

‘Mag ik u een lift geven, mooie dame?’ vroeg Jasmins vriend Christian. ‘Heb je ons welkomstcomité niet gezien?’ Hij wees naar de wachtruimte voor bezoekers, waar Tim een

kartonnen hart met haar naam omhooghield. Naast hem kwispelde Sir Henry, Christians labrador, vrolijk met zijn staart.

Maya trok aan haar mouw en knikte naar haar. 'Ik neem de bus. Ik zie je later in het hotel.'

'Onzin. Je gaat natuurlijk met ons mee. Toch, Chris? Je vindt het toch niet erg om Maya mee te nemen? We zaten naast elkaar in het vliegtuig en kwamen erachter dat ze bij ons een kamer heeft geboekt. Is dat geen leuk toeval?'

'Nieuwe gasten zijn altijd van harte welkom,' bevestigde de lange man. Zonder het te vragen nam hij de koffers van de vrouwen over. 'Ik hoop dat je niet bang bent voor honden?' vroeg hij aan Maya, toen de zevenjarige Tim met de labrador op haar af kwam rennen.

'Hoi, tante.' De kleine jongen aarzelde even, strekte zich toen uit en kustte Rose op beide wangen. Hij stak zijn hand uit naar haar vriendin. 'Welkom op Jersey,' zei hij en hij deed een stap opzij zodat zijn viervoeter haar kon begroeten. 'Zeg eens hallo, Henry.'

De chocoladebruine labrador ging meteen voor Maya zitten en tilde een poot op.

Ze giechelde verlegen en pakte voorzichtig de hondenvoot vast, maar liet hem meteen weer los. 'Ik vind grote honden een beetje eng. Maar jou mag ik wel.'

'Nou, dan is dat duidelijk.' Christian liep voorop naar de parkeerplaats en leidde hen naar een met modder bespate terreinwagen. 'Ik zet jullie af bij het Oude Kapiteinshuis en rijd dan meteen door naar huis. Er ligt nog een half afge maakt bouwplan op me te wachten.'

'Chris is architect,' legde Tim uit. 'Hij bouwt echt coole huizen. Hij zorgt ook voor onze nieuwe serre.' Hij pakte

Maya's rugzak aan. 'Jij mag voorin. Mijn tante komt bij Henry en mij op de achterbank zitten.'

De jonge vrouw bleef aarzelend voor de terreinwagen staan. Rose duwde haar zachtjes naar de passagiersdeur. 'Schroom niet. Ik knuffel graag met mijn favoriete neefje.' Ze schoof naast hem op de achterbank en lachte toen Sir Henry zich naast haar wurmde en zijn hoofd op haar schoot legde. 'Aan dit knuffeldier zou ik ook wel kunnen wennen.' Pas nu nam ze de tijd om Tims zelfgemaakte welkomstbordje te bewonderen. 'Wow. Dat ziet er vet uit,' zei ze in een poging zich het jeugdjargon aan te meten. 'Heb je het hart met neonkleuren ingekleurd?'

'Tuurlijk. Die heb ik er speciaal voor gekocht.' De jongen leunde tegen haar aan en grijnsde toen ze met één hand door zijn dikke krullen ging. Met de andere aaide ze de hond.

'Je bent weer een stuk gegroeid sinds we elkaar met Kerstmis hebben gezien. Binnenkort kun je Lily op haar hoofd spugen.' Ze leunde naar voren en zei tegen Maya. 'Lily is mijn jongere zusje. Ze lijkt op onze vader. Jasmin en ik hebben meer de genen van onze moeder gekregen. We steken een kop boven het kleintje uit.'

'Ik benijd je om je familie. Helaas hadden mijn ouders na mij geen zin meer in nog meer kinderen. Ik was waarschijnlijk te lastig.'

Christian reed zo dicht langs een stenen muur dat ze naar adem hapte. 'Ik had in de reisgids gelezen dat de wegen op Jersey erg smal zijn. Maar zo had ik het me niet voorgesteld.'

'Onze Green Lanes zijn nog smaller,' legde Tim wijs uit. 'Die zijn ook alleen voor bewoners, fietsers en voetgangers.' Hij wees uit het raam. 'Het plaatsnaambord van St. Aubin. We zijn er bijna.'

Het vissersdorpje strekte zich met zijn geplaveide straatjes en pittoreske huisjes uit over de beboste heuvel. Voor hen lag de helder verlichte haven. Restaurants, pubs en kleine winkeltjes nodigden ertoe uit om erlangs te slenteren en te blijven hangen. Christian reed de Rue du Crocquet in en stopte voor een wit gebouw met rode luiken. In de open voordeur stond een vrouw met bruine krullen te wachten. Ze rende de stenen trap af naar de terreinwagen.

‘Dat is mijn zus Jasmin. Ga maar alvast naar binnen, Maya. Christian brengt vast graag je bagage. Ik kom er zo aan en laat je je kamer zien.’ Rose wurmde zich langs Henry en stapte haastig uit. ‘Daar is de wisseling van de wacht.’ Ze drukte haar vier jaar jongere zus tegen zich aan. ‘Het is jammer dat we de sleutels voor de deur moeten overhandigen. Want ik zou nu graag met jou en Lily een kopje thee drinken in onze keuken.’

Jasmin schudde krachtig haar hoofd. ‘Je weet wat er in mama’s testament staat. Zolang een van ons het hotel runt, mogen de anderen er niet binnenkomen. We houden het nog wel drie maanden vol. Lily laat zich trouwens verontschuldigen. Mevrouw de lerares heeft ouderavond op school.’ Er verscheen een kleine zorgelijke rimpel op haar voorhoofd. ‘Helaas...’ Ze aarzelde.

‘Ik ken die blik. Wat is er aan de hand? Hebben een paar rockmuzikanten bij ons geslapen en alle kamers vernield?’ Rose had echt geen zin om al op de eerste avond met lastige gasten te maken te krijgen.

Haar zus stak verwijtend haar wijsvinger op. ‘Maak het niet erger dan het is. Volgende week komt er inderdaad een jazzband bij ons logeren. Hopelijk gaan ze geen wilde feestjes geven op de kamers. Ik wilde je alleen maar voorzich-

tig voorbereiden op het feit dat je het de komende dagen zonder Murad en Anna moet doen. Onze kok is verkouden en Anna is vandaag naar Sark gegaan om te helpen met de voorbereidingen voor de verjaardag van haar oma. Maandagochtend is ze weer op tijd op haar plek.’

Rose keek hulpzoekend naar het huis van de buurvrouw. De beste vriendin van haar moeder was sinds haar dood een grote steun geweest voor de Brown-zussen. De oude dame was haar vertrouweling en sprong graag bij als dat nodig was.

‘Helaas kan Martha je ook niet helpen,’ zei Jasmin, haar gedachten radend. ‘Zij en onze oude keukenhulp Gil zijn met het vrouwenkoor op Guernsey. Ik heb me suf gebeld, maar op korte termijn kunnen we geen hulp krijgen.’ Ze ging naast Rose op de trap zitten en sloeg een arm om haar schouders. ‘Als ik morgen niet naar een training in het stadsarchief hoefde, zou ik graag nog langer in het Oude Kapiteinshuis willen werken. Dan kon je dit weekend bijkomen en maandag fris aan de slag gaan.’ Ze aaide haar bemoedigend over haar rug. ‘Kom op, grote zus. Het lukt je wel. Er zijn maar vijf gasten in het huis. Ik heb al cake en brood gebakken. Je kunt straks de pap klaarmaken, dan hoef je die morgenochtend alleen maar op te warmen. De rest red je makkelijk. Voor het geval dat heb ik een lijst met noodnummers van vakmensen en leveranciers op je bureau gelegd. De boekingsaanvragen liggen zoals gewoonlijk in het bovenste mandje bij de ingang.’

‘Het papierwerk is nog mijn minste zorg. De rest krijg ik ook wel voor elkaar. Oké. Nog even voor de goede orde: ik moet ontbijt maken, serveren en de kamers van de gasten schoonmaken?’

Rose stond op en rekte zich uit toen de voordeur openging. ‘Dan ga ik maar meteen aan de slag. Voor de zekerheid ga ik vanavond alvast oefenen met het bakken van omeletten en...’

‘Ik heb de tafels in de ontbijtzaal al gedekt,’ onderbrak Jasmin haar. ‘Laat je niet gek maken. En laat het weten als je emotionele steun nodig hebt. Lily en ik zijn dag en nacht bereikbaar.’ Ze keek verliefd naar haar vriend, die twee koffers naar de terreinwagen droeg.

Christian zette de bagage in de auto en nam afscheid van Rose. ‘Maya wacht op je in de bibliotheek. Ik wens je een goede start in het Oude Kapiteinshuis. Kom je mee, schat?’ Teder streek hij een krul achter Jasmijn’s oor.

Ze aarzelde. ‘Als je nog vragen hebt, zusje...’

‘Dan bel ik je wel. Laat je mannen niet wachten en geniet van jullie eerste avond samen in het huisje.’ Rose zette een zelfverzekerde glimlach op, terwijl ze het liefst hard had gevloekt. Ze liep met haar zus mee naar Christian’s terreinwagen, maar bleef toen achter de oude Polo staan die naast het tuinhek geparkeerd stond. ‘Wil je je auto niet meenemen?’

‘Hij is de komende drie maanden van jou. Je hebt vervoer nodig als je ons wilt bezoeken of snel iets moet halen. Lily verwacht ons zondagmiddag voor thee in het landhuis.’ Ze drukte Rose de autosleutels in de hand en kustte haar op de wang. ‘Veel geluk, grote zus. Bel wanneer je maar wilt. We zijn er allemaal voor je. Als het nodig is, komen Simon of Christian je helpen.’

‘Ik kan ook langskomen,’ zei Tim, die bij Sir Henry in de terreinwagen was gebleven. ‘Je hebt mijn nummer.’

‘Je staat bovenaan mijn lijst.’ Rose leunde naar hem toe in de auto en gaf hem een kus op zijn wang. ‘Het kan best zijn

dat ik je hulp ooit nodig heb,' fluisterde ze hem toe, en hij glimlachte naar haar. Haastig draaide ze zich om en rende ze het huis in.

In de gang leunde ze even tegen de voordeur en haalde diep adem. Het Oude Kapiteinshuis was haar ouderlijk huis. Hier had ze met haar zussen de gelukkigste dagen van haar jeugd doorgebracht. Samen hadden ze gerouwd om de vroege dood van hun vader en hadden ze gezien hoe hun moeder het voormalige woonhuis had omgebouwd tot een gezellig pension en ze helemaal opbloede in haar rol als gastvrouw. Rose wenste dat ze haar kracht had geërfd. Zou ze erin slaagen de taak die haar was toevertrouwd te volbrengen? Of zou ze al bij de eerste tegenslagen falen?